

Een magische vriendschap komt tot leven...

DE SNEEUWMAN EN IK

Met tekeningen van Reggie Brown

SIMON STEPHENSON

Eén

Het was de langste winter sinds meer dan driehonderd jaar.

Dat kwam doordat het weer in de war was.

Tenminste, dat zei iedereen.

Zelfs de kinderen op het schoolplein zeiden het.

Stel je voor: kinderen die niks beters weten om over te praten dan het weer!

Niet dat Blessing ze over het weer hoorde praten.

Ze was al sinds december niet meer naar school geweest.

Inmiddels was het maart.

Blessing was niet op school geweest omdat ze een probleem had. Of eigenlijk had ze drie problemen, en ze zaten alle drie in haar klas: Arnaut Troffel-hoorn, Cissy Smits-Smits en Sebastiaan Wezel-mans.

Die drie etters vonden Blessing stom.

Blessing had geen idee waarom.

Misschien was het omdat Blessing altijd netjes en aardig was.

Of omdat ze goed was in tekenen, rekenen en biologie.

Of omdat ze Frans

sprak alsof ze in Parijs woonde, terwijl die drie in het Frans klonken als een troep schorre zwerfhonden die met een hoestdrankje gorgelden.

Wat de reden ook was, ze pestten haar de hele tijd.

Ze verstopten haar kleren na het zwemmen.

Ze verscheurden haar tekeningen.

Ze gaven haar zelfs allemaal belachelijke bijnamen die nergens op sloegen!

Blessing had ook een naam voor hen.

Ze noemde ze de Ondraaglijke Drieling.

Ze waren natuurlijk geen echte drieling, maar ze waren met zijn drieën en ze waren altijd samen. En wat die pestkoppen verder ook waren, ze waren vooral ondraaglijk. Het was gemeen om iemand zo'n akelige bijnaam te geven, maar Blessing had ze nog nooit hardop de Ondraaglijke Drieling genoemd. En voor zover Blessing wist, was het niet verboden om het alleen maar te denken.

Als het nou lente of zomer geweest was, had Blessing haar moeder wel over het gepest verteld. Dan had de Ondraaglijke Drieling flink in de nes-

ten gezeten. Misschien waren ze dan zelfs wel in verschillende klassen geplaatst. En als dat gebeurde, zouden ze waarschijnlijk alle drie doodgaan van ellende.

Maar het was nog winter en Blessing kon haar moeder in de winter echt niks over die pestkoppen vertellen.

Haar moeder zou er alleen maar somber van worden, en Rosa was zo al somber genoeg.

Ze was zelfs zo somber dat ze soms niet meer naar haar werk ging.

Als ze nog somberder werd, zou Blessing misschien wel weggestuurd worden.

Blessing was twee keer eerder weggestuurd.

Beide keren was het winter geweest, en beide keren was het omdat Rosa vreselijk somber was.

Beide keren was Jasmine langsgekomen. Ze had gedaan alsof het een gewoon bezoekje was, maar al snel kwam er een ziekenauto, die Rosa meenam. En

daarna bracht Jasmine Blessing naar het huis van Miriam en John.

Daar liet ze haar achter.

Het was niet Rosa's schuld dat ze in de winter zo somber werd. Toen Rosa nog een klein meisje was, woonde ze in een land waar winters helemaal niet bestonden. En hier in Londen zat ze opeens elk jaar maandenlang in die vreselijke kou!

Dat werd haar te veel.

Als je het haar vroeg, zei Rosa nooit dat ze een hekel aan de winter had omdat het zo koud en zo donker was. En zelfs niet omdat het hele idee van winter eigenlijk belachelijk was. Ze zei dat het kwam doordat in de winter alle prachtige rozen uit de rozentuin in Victoria Park verdwenen.

Wat had je aan een seizoen waarin dat gebeurde?

Zelfs dokter Kumar had er geen antwoord op gehad.

In plaats daarvan had hij Rosa een speciale lamp voorgeschreven. Hij zei dat de lamp op de zon leek

en dat ze zich er blij door zou gaan voelen.

Op de dag dat de lamp kwam, leek het wel Kerstmis. Blessing scheurde de doos open en daarna stak Rosa de stekker van de lamp in het stopcontact. Ze staarden er alle twee naar en daarna zeiden ze tegen elkaar dat de lamp inderdaad op de zon leek.

Toen vroeg Blessing aan Rosa of ze zich al blijer voelde. Rosa zei van niet, maar dat ze de volgende ochtend vast een stuk blijer zou zijn. De lamp leek tenslotte op de zon!

Maar de volgende ochtend was Rosa niet blijer.

Ze was juist nog somberder.

Omdat de lamp eigenlijk helemaal niet op de zon leek.

Het was tenslotte maar een lamp.

En de zon is de zon.

Dat was dus de reden dat Blessing sinds december niet meer naar school ging.

Omdat de lamp van dokter Kumar niet werkte.

Omdat de Ondraaglijke Drieling verschrikkelijk was.

Omdat ze haar moeder dat in de winter niet kon vertellen.

En omdat ze niet wilde dat Jasmine kwam om haar weg te sturen.

Niet naar school gaan was natuurlijk juist het allerbeste recept om weggestuurd te worden.

Gelukkig kon Blessing ontzettend goed haar moeders handschrift nadoen. Ze had een briefje aan haar juffrouw Hazeltak geschreven waarin stond dat Blessing en Rosa naar het platteland van Australië gingen verhuizen. Ze wilden daar een opvang voor kangoeroes beginnen en niemand zou ooit nog wat van ze horen.

Juf Hazeltak had gehuild. Daarna zei ze dat Blessing de beste groepvijfleurling was die ze ooit in de klas gehad had.

Blessing had geantwoord met het aardigste wat

ze over juf Hazeltak kon verzinnen wat bovendien waar was. En dat was dat juf Hazeltak de aardigste groepvijflerares was die ze ooit gehad had.

Sinds die keer kleepte Blessing zich elke ochtend aan, poetste haar tanden en zei haar moeder met een kus gedag. Daarna liep ze naar Victoria Park alsof ze naar school ging. 's Middags kwam ze thuis en vertelde haar moeder wat er die dag op school gebeurd was. Natuurlijk verzon Blessing alles, maar Rosa was te somber om dat te merken.

Er was één probleem. Als Blessing niet naar school ging, moest ze wel érgens naartoe. En niet zomaar ergens, maar ergens waar je heen kon als je tien-en-een-half was, een schooluniform droeg en alleen genoeg geld bij je had om in de kantine een broodje te kopen.

Soms ging Blessing naar het grote museum met de enorme opgezette walrus en liep ze stiekem mee met een klas die op schoolreisje was. Als iemand iets aan haar vroeg, deed ze alsof ze een uitwisselingsleerling uit Frankrijk was. Daarna ging ze naar Leicester Square en verstopte zich tussen de bus-

ladingen oude mensen die daar naar de middagvoorstelling in het theater gingen.

Toen ze zich een keer vreselijk verveelde was Blessing naar het kinderziekenhuis gegaan en had ze gedaan alsof ze een patiënt was. Ze had moeten wegreppen toen een verpleegkundige probeerde haar arm in het gips te zetten.

Op andere dagen ging Blessing naar de bioscoop. Ze had ontdekt dat daar op de toiletten altijd een raampje openstond. Het was maar een klein raampje, maar net groot genoeg voor een meisje van tien-en-een-half om zich doorheen te persen, als ze tenminste nog niet geluncht had. In de bioscoop was het lekker warm. Mensen lieten er bovendien vaak nog halfvolle emmers popcorn achter, die Blessing dan leegat. Als ze de film drie of vier keer bekeek, kon ze er gemakkelijk een hele dag doorbrengen.

Zolang ze niet vergat om op dinsdagen langer weg te blijven werkte Blessings systeem prima. Op dinsdag had Blessing na school tekenclub, en dat vond ze altijd geweldig. Zelfs Rosa zou het waar-

schijnlijk merken als ze op een dinsdag te vroeg thuiskwam.

Natuurlijk is dinsdag ook de dag van de week waarop het vaakst dingen veranderen. Maandag is daarvoor te vroeg, maar woensdag is te laat. Dinsdag is de allerbeste dag voor veranderingen. Dat lijken de dingen op een of andere manier te weten, zodat ze altijd hun best doen om op een dinsdag te veranderen.

En inderdaad: op een dinsdag – een dinsdag waarop Blessing er zelfs aan had gedacht om langer weg te blijven – veranderde alles voor altijd.

IN EEN WINTER DIE NOG GEEN EINDE KENT ONTSTAAT EEN UNIEKE VRIENDSCHAP

Dit is het verhaal van de bijzondere vriendschap die ontstaat tussen Blessing, tien en een half jaar oud, en Albert Frenkelvorst, zeshonderd jaar oud, tijdens de langste winter ooit in Londen. Albert is een excentrieke sneeuwpop die vele winters in vele steden heeft meegemaakt, maar momenteel in Victoria Park woont. Volgens de sneeuwpopwet is hij verplicht elk kind te helpen dat hulp nodig heeft. Samen moeten Blessing en Albert proberen een manier te vinden om de pestkoppen van Blessing te verslaan, Alberts lang verloren liefde Clementine terug te vinden en zelfs de eindeloze winter zien te overwinnen...

UITGEVERIJ
De Fontein

9 789026 175725

 uitgeverijdefontein.nl

  [uitgeverijdefontein](https://www.instagram.com/uitgeverijdefontein)